

Afsluttende: Vi støtter initiativerne, men vi synes alligevel, det er for sølle og for uambitiøst, når vi ser det som et regeringsudspil, fordi der er en masse sociale aspekter, som ikke fylder nok, og som vi er nødt til at tage fat i. Vi er nødt til at tage mere klart fat i, at børn ikke er en homogen gruppe, men en gruppe, der har en socialt set meget forskellig virkelighed, og at der derfor også er brug for en meget alsidig og forskellig indsats for f.eks. at sikre alle børn lige adgang til de kulturværdier, vi har i samfundet. Vi mener, at det, der gøres for at sikre alle børn en ordentlig opvækst, også på andre områder end det kulturelle, også er med til f.eks. at give nogle besparelser på det sociale område og på sundhedsområdet i fremtiden, og at alle børn – og her vil jeg gerne være med til at bruge ordene alle børn – dermed får mere og bedre adgang til kulturelle oplevelser.

Tove Videbæk (KRF):

Jeg vil gerne først complimentere kulturministeren for en visionær redegørelse om børnekulturpolitik. Den er præget af forståelse for at tænke børnene ind i en større sammenhæng med de ældre generationer, med det frivillige foreningsliv og med samfundslivet som sådan. Men når det er sagt, kan jeg frygte, at overgangen mellem flotte ord og konkret handling kan blive rimelig svær.

Barnelivet er, som ministeren er inde på, ikke kløvet af faggrænser. Barndommen bør opleves som en helhed, hvor enkeltdele samarbejder og snakker sammen, med det mål at skabe den bedst mulige barndom set i forhold til det enkelte barns individuelle behov, og derfor er det positivt, at ministeren lægger op til nye partnerskaber for børn og kultur, bl.a. via tværministerielt samarbejde og koordination.

Men barndom handler ikke bare om børns individuelle udvikling. Børn har også behov for en kollektiv udvikling. De skal tilegne sig et fælles kulturelt fundament, som de kan bygge på og referere til gennem hele livet, og gennem en årrække har vi som samfund været for vage, når det gælder om at skabe et tydeligt værdifundament for vore børn. Vi har gerne villet være åbne og tolerante, og vi har måske også været bange for at diktere gamle værdier i et moderne samfund, der først og fremmest er præget af forandring.

Denne holdningsangst har heldigvis ændret sig i de senere år, og i stedet er der kommet en større forståelse for, at vi har brug for at vide,

på hvilken grund vi bygger. Børn har brug for at lære de danske kulturelle rødder at kende, med hvad det har indebåret af inspiration og påvirkning fra andre nationer og religioner. Hvis man ikke kender sine egne rødder og sin egen kulturarv, bliver man usikker og utryk ved mødet med det anderledes og det fremmede, og det ser vi desværre alt for mange eksempler på i dag. Fremmedangst og fremmedhad er to fænomener, der udvikler sig i flere europæiske lande inklusive Danmark i disse år. Børn skal kende vor egen kristne kulturarv for at få en større indsigt i grundlaget for vort eget samfund, men også som et værn mod fremmedangst i nutid og i fremtid. Jeg er derfor ganske enig med kulturministeren i, at børn skal sikres nem adgang til historien og kulturarven på en måde, der appellerer til deres fantasi og videbegær.

Ministeren påpeger også – og det er rigtig nok – at mange børn har for lidt kontakt med voksne ud over forældre og pædagoger; men jeg vil tillade mig at korrigere og sige, at børn har for lidt kontakt med voksne ud over lærere og pædagoger. En meget stor del af vore børns liv udspiller sig nemlig på institutioner sammen med voksne, der er betalt for at være til stede; men børn har brug for samtalen og samværet med forældre og andre mennesker, som bare elsker dem – mennesker, der er sammen med dem alene af lyst og glæde.

Jeg mener, børn bør beskyttes imod, at deres forældre er væk fra dem 37 timer om ugen. Danske småbørnsforældre er de mest arbejdende i hele Europa. Vi bør give småbørnsforældre mulighed for at være mere sammen med deres børn via ret til deltid og via bedre orlovsordninger; men vi bør også sikre, at den kulturpolitiske satsning er afbalanceret mellem tilbud rettet mod institutioner og tilbud rettet mod børnefamilier. Børnefamilier skal have rig mulighed for sammen at udforske glæden ved at være fælles om kulturelle og kunstneriske oplevelser i familien.

At forældre og børn har brug for mere tid sammen, blev særlig klart for nylig, da flere skoler følte sig nødsaget til at sende et brev hjem til forældrene. Brevet gjorde bl.a. opmærksom på, hvordan børnene skal være forberedt til og hvordan de skal opføre sig i skolen. Det er da om noget tegn på, at forældre ikke har tid nok til at samtale med deres børn og ikke har tid nok til at være forbillede i handling og holdning for deres børn.